U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudkyň JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobkyně: **PhDr. H. P.,** zast. JUDr. Janou Kašpárkovou, advokátkou se sídlem Blanická 19, Olomouc, proti žalovanému: **Národní památkový ústav**, se sídlem Valdštejnské náměstí 162/3, Praha 1, o žalobě vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 267/2010, o návrhu žalobkyně na určení lhůty k provedení procesního úkonu,

takto:

I. Návrh **se zamítá.**

II. Navrhovatelka **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Nejvyššímu správnímu soudu byl dne 18. 7. 2011 doručen návrh žalobkyně (dále „navrhovatelka“) na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a odst. 1 zákona č. 6/2002 Sb., o soudech a soudcích, v platném znění (dále jen zákon o soudech a soudcích), ve věci její žaloby vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 11 A 267/2010.

Navrhovatelka podala u Městského soudu v Praze dne 13. 12. 2010 žalobu na ochranu proti nečinnosti správního orgánu. Ve shora uvedeném návrhu uvedla, že jí bylo doručeno předvolání k ústnímu jednání ze dne 28. 6. 2011 na den 20. 10. 2011; v této souvislosti poukázala na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 2. 2010, č. j. UL 14/2010 - 13 (ve věci blíže nespecifikované), z něhož uvádí: *„Byť tedy procesní soud již nařídil jednání (přípravné), lze průtah stále spatřovat v neodůvodněném časovém odstupu od nařízení tohoto jednání (4. 1. 2010) do jeho provedení (13. 4. 2010). Zdejší soud proto nařizuje procesnímu soudu, aby odstranil existující průtah tak, že uvažované přípravné jednání provede ve lhůtě 20 dnů od doručení tohoto usnesení.“*

Dále zdůraznila, že se v jejím případě jedná o žalobu proti nečinnosti správního orgánu, která má být prostředkem k nápravě nečinnosti ve správním řízení zahájeném podáním žádosti o informaci ze dne 15. 2. 2008. S ohledem na tuto skutečnost považuje navrhovatelka dobu od nařízení jednání do jeho konání za nepřiměřenou a navrhla, aby

zdejší soud přikázal Městskému soudu v Praze, aby ve lhůtě 3 dnů nařídil v dané věci jednání tak, aby se konalo nejpozději ve lhůtě 15 dnů ode dne nařízení jednání.

Předsedkyně senátu Městského soudu v Praze, který ve věci rozhoduje, k předloženému návrhu uvedla, že žaloba byla doručena dne 13. 12. 2010 v elektronické podobě, dne 28. 12. 2010 učinil soudce pokyny pro vyššího soudního úředníka, jenž dne 6. 1. 2011 vyzval žalobkyni k zaplacení soudního poplatku, a po jeho zaplacení dne 11. 2. 2011 vyzval soud žalovaný správní úřad, aby ve lhůtě 60-ti dnů předložil originál spisového materiálu a podal vyjádření k žalobě. Spisový materiál žalovaného a vyjádření k podané žalobě byly doručeny dne 24. 5. 2011, žalobkyně podala dne 2. 6. 2011 repliku a poté dne 28. 6. 2011 přistoupil soud k nařízení ústního jednání na den 20. 10. 2011. Dle názoru předsedkyně senátu k průtahům ve věci nedošlo.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není důvodný.

Průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci dospěl k závěru, že návrh není oprávněný, neboť městský soud nebyl v případě navrhovatelky nečinný. Městský soud, jak vyplývá ze spisového materiálu, se věcí po jejím obdržení řádně zabýval a činil procesní úkony, jejichž vykonání bylo s ohledem na povahu věci zapotřebí.

V řízení podle ust. § 174a zákona o soudech a soudcích Nejvyšší správní soud rozhoduje o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu. Tzn. pokud zjistí neodůvodněné průtahy v řízení spočívající zejména v tom, že příslušný krajský (městský) soud poté, kdy obdrží podání ve věci, v přiměřené době nečiní žádné úkony, věcí se vůbec nezabývá, aniž by pro takový postup existovaly ospravedlnitelné důvody, anebo činí úkony s nedůvodnou časovou prodlevou, usnesením určí tomuto soudu lhůtu, ve které má úkon učinit.

Nejvyšší správní soud v dané věci konstatuje, že nelze uložit městskému soudu provést úkony v řízení, resp. nařídit jednání na určitý termín, jak požaduje navrhovatelka, pokud městský soud takový úkon již učinil. Nejvyšší správní soud nepovažuje přitom lhůtu, v níž soud nařídil jednání, za nepřiměřenou, a to s ohledem na pořadí věcí, v němž jsou vyřizovány, jakož i s přihlédnutím k předpokládaným čerpáním dovolené v letních prázdninových měsících, a to jak na straně soudců, pracovníků soudu, tak i případně samotných účastníků řízení.

Městský soud dle ust. § 56 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), je povinen zásadně vyřizovat věci v pořadí, v jakém mu došly; přednostně vyřizuje pouze návrhy na přiznání odkladného účinku, návrhy na předběžná opatření, návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce. Přednostně dále vyřizuje návrhy a žaloby ve věcech azylu, rozhodnutí o zajištění cizince a rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám

v souvislosti s trestním řízením. V případě navrhovatelky se však nejedná o věc, která podléhá režimu přednostního vyřizování podle § 56 s. ř. s.

Podle ust. § 174a odst. 7 zákona o soudech a soudcích pokud soud, vůči němuž návrh na určení lhůty směřuje, již procesní úkon, u kterého jsou v návrhu namítány průtahy v řízení, učinil, příslušný soud návrh zamítne; stejně tak postupuje, dospěje-li k závěru, že k průtahům v řízení nedochází. Dospěje-li příslušný soud k závěru, že návrh na určení lhůty je oprávněný, protože s ohledem na složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a na dosavadní postup soudu dochází v řízení k průtahům, určí lhůtu pro provedení procesního úkonu, u něhož jsou v návrhu namítány průtahy; touto lhůtou je soud, příslušný k provedení procesního úkonu, vázán. Nejvyšší správní soud nedospěl v projednávané věci k závěru o tom, že by městský soud byl nečinný, resp. že by v řízení mělo docházet k neodůvodněným průtahům, neboť jednání ve věci již nařídil ve lhůtě, kterou ze shora uvedených důvodů považuje za přiměřenou, a proto neshledal, že návrh je oprávněný.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 174a odst. 8, větu druhou, zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto soud rozhodl tak, že navrhovatelka nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 174a odst. 9 zákona o soudech a soudcích).

V Brně dne 28. července 2011

JUDr. Radan Malík
předseda senátu